

Fremsat den 7. oktober 2009 af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om restaurationsvirksomhed og alkoholbevilling mv. (Videregivelse og behandling af oplysninger om forbud mod ophold i bestemte virksomheder)

§ 1

I lov om restaurationsvirksomhed og alkoholbevilling m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 786 af 9. august 2005, som ændret ved lov nr. 408 af 8. maj 2006, lov nr. 538 af 8. juni 2006, § 3 i lov nr. 1549 af 20. december 2006 og § 2 i lov nr. 391 af 25. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 31 indsættes som stk. 3-6:

»Stk. 3. Politiet kan videregive oplysninger til indehavere og bestyrere om, hvilke personer der efter stk. 2 har fået forbud mod at opholde sig som gæst i den pågældende virksomhed.

Stk. 4. De oplysninger, som politiet videregiver i medfør af stk. 3, må kun behandles af indehavere, bestyrere og dørmænd, jf. dog stk. 6, og behandling må kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve forbud efter stk. 2.

Stk. 5. Indehavere, bestyrere og dørmænd har tavshedspligt med hensyn til de oplysninger, som er nævnt i stk. 3. Det samme gælder andre personer, som i medfør af regler fastsat efter stk. 6 kan behandle de pågældende oplysninger. Straffelovens §§ 152 og 152 c - 152 f finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Justitsministeren kan fastsætte regler om politiets videregivelse af oplysninger i medfør af stk. 3, herunder om at videregivelsen kan ske via et privat register. Justitsministeren kan endvidere fastsætte regler om den behandling af oplysninger, der er nævnt i stk. 4, herunder om at oplysningerne i nødvendigt omfang kan behandles af andre ansatte end dem, som er nævnt i stk. 4.«

2. I § 37, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 14, stk. 3,«: »§ 14 a, stk. 1 og 2,«, og efter »§ 29, stk. 1, 2 og 3,« indsættes: »§ 31, stk. 4,«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2010.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Gældende ret
3. Udvalgets overvejelser og anbefalinger
4. Økonomi- og Erhvervsministeriets overvejelser
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
7. Administrative konsekvenser for borgere
8. Miljømæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder mv.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Debatten om et tryggere natteliv har i de seneste år bl.a. drejet sig om, hvordan man sikrer en mere konsekvent håndhævelse af forbud mod ophold i bestemte virksomheder udstedt i medfør af restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt. (restaurationsforbud).

Det har i den forbindelse været drøftet, hvordan restauratører og dørmænd sikres de nødvendige redskaber til at undgå, at personer med restaurationsforbud alligevel får adgang til restaurationen.

Mens det overordnede ansvar for at håndhæve de nævnte restaurationsforbud ligger hos politiet, har det således været anført, at en effektiv håndhævelse i realiteten forudsætter, at bl.a. indehavere og dørmænd i de berørte virksomheder får mulighed for at spille en mere central rolle i forbindelse med håndhævelsen, end tilfældet er i dag.

En forudsætning for, at indehavere og dørmænd mv. kan udfylde en sådan central rolle, er i sagens natur, at de får kendskab til de meddelte forbud samt adgang til oplysninger om identiteten på de personer, som forbuddene vedrører.

Formålet med lovforslaget er på den baggrund at tilvejebringe udtrykkelig lovhjemmel til, at politiet kan videregive oplysninger om meddelte forbud til indehaveren eller bestyreren, når en person efter restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., har fået et forbud mod ophold i en bestemt virksomhed.

For at sikre at videregivelse af oplysninger om restaurationsforbud fra politiet til de private aktører ikke kommer til at ske på bekostning af almindelige hensyn til beskyttelse af personoplysninger, indeholder forslaget endvidere bestemmelser om, hvem der må behandle de videregivne oplysninger og om, at de pågældende undergives tavshedspligt.

Med henblik på at sikre at videregivelsen kan ske på en effektiv måde, som giver de pågældende virksomheder de bedste muligheder for at anvende oplysningerne i forbindelse med eksempelvis adgangskontrol til diskoteker mv., foreslås det, at politiet skal kunne videregive oplysningerne til virksomhederne via et privat register.

Lovforslaget bygger i det væsentlige på de overvejelser og anbefalinger, som fremgår af den betænkning, som et enigt Udvalg om restaurationsadgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbud (betænkning nr. 1504/2009) afgav i marts 2009.

I forhold til udvalgets lovudkast er der i nærværende lovforslag bl.a. foretaget enkelte tekniske ændringer som konsekvens af lov nr. 391 af 25. maj 2009 om ændring af lov om næringsbrev til visse fødevarer virksomheder, lov om restaurations- og hotelvirksomhed mv., lov om sommerhuse og camping mv. og lov om detailsalg fra butikker mv. (Forenkling af reglerne om næringsbrev og udveksling af oplysninger mv.).

2. Gældende ret

2.1. Meddelelse af restaurationsforbud

I medfør af restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., kan politiet forbyde personer, som i forbindelse med besøg på steder, hvorfra der foregår salg af mad og drikkevarer til nydelse på eller ved salgsstedet, har begået en strafbar handling, at opholde sig som gæster i bestemte virksomheder af den pågældende art.

Et sådant forbud kan meddeles af politiet, for så vidt det af hensyn til lovlighed, sædelighed, ædruelighed eller opretholdelse af ro og orden må anses for nødvendigt. Afgørelsen træffes på grundlag af en konkret vurdering af de oplysninger, der indgår i sagen.

Forbuddet kan meddeles efter anmodning fra indehaveren eller på politiets eget initiativ.

I praksis anvendes restaurationsforbud typisk i forbindelse med overtrædelse af våbenlovgivningen, overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, vold samt overtrædelse af restaurationslovens § 32, stk. 1 (om støjende, voldelig, fornærmelig eller lignende adfærd, der er egnet til at forstyrre den offentlige orden eller medføre ulempe for andre tilstedeværende eller omboende).

Efter restaurationslovens § 37, stk. 1, nr. 3, er straffen for overtrædelse af et restaurationsforbud bøde. Under skærpende omstændigheder eller i gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel i indtil 4 måneder, jf. § 37, stk. 2.

2.2. Håndhævelse af meddelte restaurationsforbud

2.2.1. Politiets rolle

Spørgsmålet om politiets rolle i forbindelse med håndhævelsen af restaurationsforbud er ikke nærmere reguleret i restaurationsloven.

Det følger imidlertid af § 2 i lov om politiets virksomhed (politiloven), at politiet bl.a. har til opgave at bringe strafbar virksomhed til ophør, efterforske og forfølge strafbare forhold samt at forebygge og afværge fare for forstyrrelse af den offentlige fred og orden.

Dette indebærer bl.a., at en af politiets opgaver er at håndhæve forbud udstedt i medfør af restaurationslovens § 31.

2.2.2. Indehaverens rolle

Restaurationsloven indeholder heller ingen nærmere beskrivelse af indehaverens rolle i forbindelse med håndhævelse af restaurationsforbud.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne til lov nr. 1084 af 17. december 2002 om ændring af lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v. (Ændring af bestemmelserne om fratagelse af alkoholbevilling, forbud mod ophold samt straf), at restauratøren (indehaveren) har en pligt til at medvirke til efterlevelse af et forbud mod ophold i det omfang, restauratøren (indehaveren) kan identificere den pågældende og er bekendt med, at et forbud er meddelt.

Hvor langt denne forpligtelse i sig selv rækker, er dog uklart. Hvis der imidlertid er grund til at tro, at en indehaver ikke vil medvirke til at håndhæve et forbud, eller hvis det af andre grunde vurderes nødvendigt, vil politiet kunne meddele indehaveren et særskilt forbud mod at modtage den pågældende gæst i virksomheden, jf. restaurationslovens § 31, stk. 2, 2. pkt. Overtrædelse af et sådant forbud straffes efter restaurationslovens § 37, stk. 1, nr. 3, med bøde. Under skærpende omstændigheder eller i gentagelsestilfælde kan straffen stige til fængsel indtil 4 måneder, jf. § 37, stk. 2.

2.3 Videregivelse og behandling af oplysninger om restaurationsforbud

2.3.1 Restaurationsloven

Den gældende restaurationslov indeholder ikke bestemmelser om politiets videregivelse af oplysninger om restaurationsforbud, herunder om identiteten på personer, som er blevet meddelt et sådant forbud, til indehaveren eller andre.

Politiets videregivelse af oplysninger til indehavere eller ansatte i de berørte virksomheder om, hvilke personer der har fået et forbud, og indehaverens behandling af oplysningerne herom sker således på baggrund af de almindelige regler om tavshedspligt samt videregivelse og behandling af oplysninger i henholdsvis forvaltningsloven og persondataloven.

2.3.2. Forvaltningsloven

I forvaltningslovens § 27 er der fastsat nærmere regler om tavshedspligt for personer, der virker i den offentlige forvaltning.

Det fremgår således af § 27, at en oplysning er fortrolig, når den ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan, eller når det i øvrigt er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller privates interesser.

I forvaltningslovens § 27, stk. 1, er endvidere opregnet en række hensyn, der efter en konkret vurdering kan føre til, at en oplysning er fortrolig og dermed undergivet tavshedspligt. Efter § 27, stk. 1, nr. 6, kan hensynet til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold således begrunde tavshedspligt. Oplysninger om, at en given person har begået sådanne strafbare handlinger, som kan danne grundlag for meddelelse af et restaurationsforbud, vil som udgangspunkt være omfattet af tavshedspligten i medfør af denne bestemmelse.

2.3.3. Persondataloven

2.3.3.1. Persondatalovens anvendelsesområde

Persondataloven regulerer behandling af personoplysninger, som foretages af offentlige myndigheder og private, når behandlingen helt eller delvist foretages ved hjælp af elektronisk databehandling.

Loven omfatter ligeledes ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. persondatalovens § 1, stk. 1.

Endelig gælder persondatalovens regler yderligere for anden ikke-elektronisk systematisk behandling af personoplysninger, som udføres for private, og som omfat-

ter oplysninger om personers private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, jf. persondatalovens § 1, stk. 2.

Ved personoplysninger forstås ifølge lovens § 3, stk. 1, enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede).

2.3.3.2. Persondatalovens behandlingsregler

Der er i persondatalovens § 5 fastsat en række grundlæggende principper, der gælder for alle behandlinger af personoplysninger. Af bestemmelsen følger bl.a., at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med god databehandlingsskik, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål, at oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles, at oplysninger skal ajourføres, og der skal foretages fornøden kontrol af oplysningernes rigtighed, og at indsamlede oplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere den registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil oplysningerne behandles.

Efter persondatalovens § 6, stk. 1, er det en forudsætning for, at behandling af oplysninger kan finde sted, at mindst et af en række nærmere angivne betingelser er opfyldt. Grundlaget for behandlingen kan efter bestemmelsen bl.a. være, at behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, eller at behandlingen er nødvendig for, at den dataansvarlige eller den tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en berettiget interesse og hensynet til den registrerede ikke overstiger denne interesse, jf. § 6, stk. 1, nr. 3 og 7.

Udgangspunktet efter persondatalovens § 8, stk. 2, er, at bl.a. oplysninger om strafbare forhold ikke må videregives af den offentlige forvaltning. Af bestemmelsen i § 8, stk. 2, nr. 2, følger imidlertid, at videregivelse bl.a. kan ske, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den oplysningen angår.

Det følger af persondatalovens § 8, stk. 4, at private må behandle, herunder opbevare, oplysninger om bl.a. strafbare forhold, hvis det er nødvendigt til varetagelse af en berettiget interesse, og denne interesse klart overstiger hensynet til den registrerede.

Endelig regulerer persondatalovens § 11 behandling af oplysninger om personnummer. Det følger af bestemmelsens stk. 1, at offentlige myndigheder kan behandle oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer. Af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, følger, at private må behandle oplysninger herom, når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov.

3. Udvalgets overvejelser og anbefalinger

Udvalget om restaurations adgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbud har overvejet, hvordan restaurationer mv. sikres adgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbud, uden at en sådan adgang til følsomme oplysninger om enkeltpersoner sætter grundlæggende hensyn til persondatabeskyttelsen over styr.

Efter udvalgets opfattelse bør alle virksomheder have adgang til oplysninger om, hvem der har fået et forbud efter restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., mod at komme det pågældende sted, samt oplysning om, hvor længe forbuddet gælder.

Udvalget foreslår således, at der tilvejebringes en klar hjemmel i restaurationsloven til, at politiet kan videregive identitetsoplysninger på personer med forbud mod ophold i bestemte virksomheder til de berørte virksomheder.

3.1. Politiets videregivelse af oplysninger om restaurationsforbud

3.1.1. Individuel skriftlig underretning af berørte virksomheder

Udvalget foreslår, at der indføres en ordning, hvor politiet, når der meddeles et forbud mod ophold i bestemte virksomheder efter restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., som det almindelige udgangspunkt skriftligt underretter den eller de berørte virksomheder om det udstedte forbud ved almindeligt eller anbefalet brev eller ved krypteret e-post.

Udvalget anbefaler i den forbindelse, at der sker en systematisering og ensretning af den procedure, hvorved politiet underretter indehaverne, således at alle virksomheder fremover modtager de samme oplysninger fra politiet, hvilket efter udvalgets opfattelse bør være navn og CPR-nummer på den person, som har modtaget forbuddet (eller fødselsdato for de personer, som ikke har et dansk CPR-nummer), samt oplysninger om forbuddets tidsmæssige udstrækning.

Derimod finder udvalget ikke, at oplysninger om, hvilket konkret strafbart forhold, der ligger til grund for forbuddets udstedelse, bør videregives, da oplysningen

ikke i sig selv har betydning for håndhævelsen af forbuddet. På samme måde finder udvalget heller ikke, at eksempelvis personfotografier af den pågældende, som politiet måtte være i besiddelse af, bør videregives til den berørte virksomhed.

3.1.2. Videregivelse via et fælles privat register

Udvalget foreslår, at den skitserede ordning, hvorefter de berørte virksomheder individuelt underrettes skriftligt af politiet om et forbud mod ophold i de pågældende virksomheder, suppleres med et centralt register, hvorfra de enkelte virksomheder elektronisk kan hente de pågældende oplysninger.

I den forbindelse har udvalget overvejet, om det centrale register bør oprettes i offentligt eller privat regi.

Udvalget anbefaler, at der inden for de rammer, som følger af persondataloven, oprettes et fælles privat register, hvor de virksomheder, som ønsker det, online kan få oplyst, om en bestemt person har forbud mod ophold i den pågældende virksomhed. Udvalget foreslår derfor, at der tilvejebringes en udtrykkelig hjemmel for politiet til generelt at videregive oplysninger om restaurationsforbud til indehavere mv. gennem et sådant privat register. Med henblik på at sikre systemets forenelighed med persondatalovens regler finder udvalget, at de oplysninger, som virksomhederne skal kunne trække i systemet, vil skulle gives på formen »ja» eller »nej» (hit - no hit), og den enkelte virksomhed skal ikke have adgang til oplysninger om, hvorvidt en person har forbud mod at komme i andre virksomheder. Det vil således heller ikke være muligt for virksomhederne at udveksle oplysninger om forbud mv.

Det vil efter udvalgets opfattelse være nærliggende at lade branchen selv stå for oprettelsen og driften af et sådant fælles privat register.

Udvalget har i tilknytning hertil anført, at det i den forbindelse vil være en forudsætning, at det sikres, at der fra politiets registre til det fælles private register løbende og i elektronisk form overføres opdaterede oplysninger om, hvilke personer der er omfattet af et forbud, og hvilke virksomheder forbuddene vedrører. Udvalget foreslår i den forbindelse, at der i restaurationsloven indsættes en hjemmel for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om politiets videregivelse af oplysningerne.

Udvalget anfører i betænkningen, at en væsentlig fordel ved et fælles privat register vil være, at der – i modsætning til i et centralt offentligt register – foruden de oplysninger om navn og CPR-nummer på personer med restaurationsforbud, som lægges ind i systemet, også hvis gæsterne samtykker til det, ved virksomhedernes foranstaltning vil kunne registreres billeder, fingeraftryk

i form af templates og andre identitetsoplysninger, som kan anvendes til at sikre en hurtig, effektiv og ensartet adgangskontrol.

Det fremgår endvidere af betænkningen, at en anden betydelig fordel ved et fælles privat register efter udvalgets opfattelse vil være, at det – efter omstændighederne – også vil være muligt for indehaveren at registrere andre oplysninger om gæsterne i systemet, herunder f.eks. oplysninger om interne karantæner på grund af dårlig opførelse.

Udvalget anfører, at systemet baseret på et fælles privat register overordnet set vil fungere som en forenklet udgave af de gæsteregistreringssystemer, som allerede anvendes flere steder i diskoteksbranchen, og som branchen generelt har gode erfaringer med. I forhold til den behandling af personoplysninger, der i dag foregår inden for rammerne af disse systemer, kan henvises til Datatilsynet afgørelse af 20. juni 2008, hvorved Datatilsynet på visse angivne vilkår anså systemerne som forenelig med persondataloven. I modsætning til de eksisterende systemer forudsætter udvalget, at det foreslåede register bliver landsdækkende og tilgængeligt for alle virksomheder i branchen, der ønsker det.

3.2. Virksomhedernes behandling af oplysningerne

Efter udvalgets opfattelse bør politiets videregivelse af personoplysninger om personer med forbud mod ophold i bestemte virksomheder – uanset om videregivelsen sker direkte eller via et fælles register – ske til en afgrænset kreds af personer.

Udvalget foreslår i den forbindelse, at personoplysningerne videregives til enten virksomhedens indehaver eller bestyrer, som vil være ansvarlig for den videre behandling af oplysningerne, herunder i fornødent omfang videregivelse til dørmænd og andre ansatte.

Udvalget finder det forsvarligt at indføre en ordning, hvorefter indehaveren eller bestyreren kan videregive de identitetsoplysninger på personer med forbud mod ophold, der modtages fra politiet, til dørmændene ved adgangskontrollen. Udvalget anfører i den forbindelse, at dørmænd bør gives instruktion i bl.a. behandling af personoplysninger.

For så vidt angår andre ansatte and dørmænd finder udvalget, at der bør fastsættes en række specifikke krav til, under hvilke betingelser indehaveren og bestyreren må videregive oplysningerne til dem.

3.3. Tavshedspligt

Udvalget finder, at der bør indføres en særlig regel om tavshedspligt, således at straffelovens §§ 152 og 152 c - 152 f finder tilsvarende anvendelse for indehavere, be-

styrere og dørmænd samt andre ansatte med hensyn til oplysninger, om hvilke personer der har fået forbud mod at opholde sig som gæst i den pågældende virksomhed.

4. Økonomi- og Erhvervsministeriets overvejelser

Økonomi og Erhvervsministeriet, der har udarbejdet dette lovforslag efter drøftelse med Justitsministeriet, er enig i udvalgets opfattelse af, at indehavere og dørmænd bør have mulighed for at spille en endnu mere fremtrædende rolle i forbindelse med håndhævelsen af restaurationsforbud efter restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., end tilfældet er i dag.

De berørte virksomheder og samfundet i almindelighed har således en fælles interesse i at fremme trygheden i nattelivet bl.a. gennem en effektiv håndhævelse af restaurationsforbud.

Økonomi- og Erhvervsministeriet er herefter endvidere enig i, at det er en afgørende forudsætning for, at indehavere og dørmænd mv. kan medvirke aktivt til at sikre overholdelsen af restaurationsforbud, at indehavere og dørmændene mv. har tilstrækkelige oplysninger til at kunne identificere de personer med forbud mod ophold, som forsøger at skaffe sig adgang dertil.

Økonomi- og Erhvervsministeriet kan på den baggrund tilslutte sig forslaget fra Udvalget om restaurationsadgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbud. De ændringer, der er foretaget i nærværende lovforslag i forhold til det lovudkast, der er indeholdt i betænkning nr. 1504/2009, er således i det væsentlige af redaktionel og lovteknisk karakter.

4.1. Politiets videregivelse af oplysninger

Økonomi- og Erhvervsministeriet er enig med udvalget i, at der bør indføres en udtrykkelig lovhjemmel til, at politiet kan videregive oplysninger om restaurationsforbud til indehavere eller bestyrere af en given virksomhed, når en person i medfør af restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt., er blevet meddelt et forbud mod ophold i den pågældende virksomhed, jf. § 31, stk. 3, i lovforslaget.

Økonomi- og Erhvervsministeriet er endvidere enig med udvalget i, at der tilvejebringes en hjemmel for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om politiets videregivelse af de pågældende oplysninger, jf. forslaget til § 31, stk. 6.

Det forudsættes i den forbindelse, at der i medfør af den foreslåede § 31, stk. 6, i overensstemmelse med udvalgets generelle anbefalinger vil blive fastsat regler, som sikrer en ensartet praksis vedrørende videregivelse af oplysninger på tværs af politikredsene. Det forudsættes således, at der i medfør af bestemmelsen fastsættes

regler om, at politiet i almindelighed skal give en indehaver eller bestyrer i en bestemt virksomhed individuel underretning, når en person har fået forbud efter stk. 2 mod at komme der. Den enkelte virksomhed vil dog have mulighed for at fravælge en sådan individuel underretning, såfremt virksomheden er tilsluttet et centralt register. Det forudsættes endvidere, at der fastsættes nærmere regler om den form, på hvilken underretningen skal gives.

Bestemmelsen bemyndiger endvidere justitsministeren til at fastsætte de regler, der er nødvendige for, at en videregivelse af identitetsoplysninger på personer med forbud mod ophold i bestemte virksomheder kan gives via et privat register.

Det forudsættes, at politiets videregivelse af oplysninger til registret sker på en sådan måde, at der er den fornødne sikkerhed for, at oplysningerne i registret er opdaterede. Økonomi- og Erhvervsministeriet har efter drøftelse med Justitsministeriet ikke fundet grundlag for i lovforslaget at lægge sig fast på, hvordan videregivelsen fra politiet til registret skal ske. Fastlæggelse af den konkrete løsning bør ske efter drøftelse mellem restaurationsbranchen og politiet. En løsning, der indebærer, at oplysninger til registret skal ske løbende fra politiets IT-systemer bør i givet fald tilrettelægges under hensyntagen til politiets IT-systemer.

De nærmere regler for videregivelsen fastsættes af justitsministeren i medfør af bestemmelsen i den foreslåede § 31, stk. 6.

Samsillet mellem den foreslåede bestemmelse og henholdsvis forvaltningsloven og persondataloven vil betyde, at der alene kan videregives de oplysninger, der er nødvendige i forbindelse med håndhævelsen af forbuddet. Det vil i praksis sige utvetydige identitetsoplysninger på den person, der er omfattet af forbuddet (i praksis navn og CPR-nummer), samt oplysning om forbuddets varighed. Oplysning om, eksempelvis hvilket konkret strafbart forhold der ligger til grund for forbuddets udstedelse, vil derimod som udgangspunkt ikke kunne videregives, da oplysningen ikke i sig selv har betydning for håndhævelsen af forbuddet.

4.2. Virksomhedernes behandling af oplysninger videregivet af politiet

Økonomi- og Erhvervsministeriet er enig med udvalget i, at der bør fastsættes klare regler for, hvordan virksomhederne kan behandle de oplysninger, som de modtager fra politiet.

Som nævnt fremgår det af forslaget, at videregivelsen i første række sker til indehaver eller bestyrer. Det overordnede ansvar for virksomhedens forsvarlige behand-

ling af oplysningerne i overensstemmelse med de foreslåede bestemmelser, regler udstedt i medfør af forslaget til § 31, stk. 6, og persondataloven, vil således påhvile den indehaver eller bestyrer, som modtager oplysningerne.

Økonomi- og Erhvervsministeriet kan i forlængelse heraf tilslutte sig udvalgets forslag om, at oplysningerne alene kan behandles af indehavere, bestyrere og dørmænd samt under visse særlige betingelser andre ansatte, og at behandling kun må ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve det meddelte forbud, jf. § 31, stk. 4, i lovforslaget.

Lovforslaget indeholder endvidere i § 31, stk. 6, hjemmel for justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af de oplysninger, der er nævnt i stk. 4.

Der vil i medfør af bestemmelsen bl.a. kunne fastsættes krav til den berørte virksomheds opbevaring og håndtering af de modtagne oplysninger, herunder i hvilket omfang indehaveren og bestyreren må videregive oplysningerne til ansatte i virksomheden.

Endvidere vil der i medfør af bestemmelsen kunne fastsættes nærmere krav til eksempelvis instruktion af dørmænd og andre medarbejdere i bl.a. behandling af følsomme personoplysninger.

I tilknytning til reglerne om behandlingen af oplysningerne foreslås det, at der indføres en særlig regel om tavshedspligt, således at straffelovens §§ 152 og 152 c - 152 f finder tilsvarende anvendelse for indehavere, bestyrere, dørmænd og andre ansatte med hensyn til oplysninger, som er modtaget fra politiet om, hvilke personer der har fået forbud mod at opholde sig som gæst i den pågældende virksomhed.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget skønnes at have visse økonomiske og administrative konsekvenser for politiet i forbindelse med etablering af en ordning, hvorefter der løbende vil skulle ske underretning af virksomhederne – enten individuelt eller via det fælles private register – om meddelte restaurationsforbud mod ophold i bestemte virksomheder.

De konkrete økonomiske konsekvenser vil bl.a. afhænge af den konkrete løsning, der vælges til brug for politiets overførsel af oplysninger til det private register. Som nævnt i pkt. 4.1 finder Økonomi- og Erhvervsministeriet ikke, at man på nuværende tidspunkt bør lægge sig fast på, hvordan videregivelsen fra politiet til registeret skal ske. Fastlæggelse af den konkrete løsning bør i stedet ske efter drøftelse mellem restaurationsbranchen og politiet. En løsning, der indebærer, at oplysninger til registeret skal ske løbende fra politiets IT-systemer, bør

i givet fald tilrettelægges under hensyntagen til politiets IT-systemer

De udgifter, der for politiet er forbundet med lovforslaget, vil herefter kunne afholdes inden for politiets økonomiske ramme.

Lovforslaget skønnes i øvrigt ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget sikrer fleksibilitet ved, at restauratører selv kan vælge, om man vil holde sig ajour med restaurationsforbud via politiets direkte meddelelser eller via det fælles private system.

Såfremt restauratøren vælger at benytte sig af det fælles private system, kan der være visse udgifter f.eks. i form af etablering af et system med fingeraftrykscannere m.m. Den økonomiske byrde afhænger imidlertid af udformningen af det fælles private system. Restauratører, som vælger udelukkende at benytte sig af politiets meddelelser, får ikke nye erhvervsøkonomiske omkostninger som følge af forslaget.

Lovforslaget indeholder ikke nye administrative byrder for erhvervet, eftersom der ikke stilles krav om dokumentation eller indsamling af data til det offentlige. Det private register - alt afhængig af udformning - kan indebære, at deltagende restaurationer skal indsamle gæsters fingeraftryk eller lignende, er frivilligt for virksomhederne.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser i et omfang, der berettiger, at lovforslaget bliver forelagt virksomhedspanelet. Forslaget bør derfor ikke forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel.

7. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgere.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Det er Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse, at lovforslaget ligger inden for rammerne af databeskyttelsesdirektivet.

Lovforslaget indeholder ikke i øvrigt EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder mv.

Lovforslaget bygger på Udvalget vedrørende restaurationsadgang til identitetsoplysninger på personer med restaurationsforbuds betænkning nr. 1504/2009 og det heri indeholdte lovudkast. Betænkningen med lovudkast har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Advokatrådet, Business Danmark, Danmarks Restauranter og Cafeer, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk ErhvervsFremme, Danske Advokater,

Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Dommerfuldmægtigforeningen, Domsstolsstyrelsen, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Offentlige Anklagere, Formanden for Forbrugerklagenævnet, Forsikring & Pension, Horesta, Institut for Menneskerettigheder, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, NOX Network, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Præsidenterne for samtlige byretter, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, SikkerhedsBranchen og 3F.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Udgifter i forbindelse med etablering af en ordning, hvorefter der løbende sker underretning om meddelte restaurationsforbud
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Kun udgifter, hvis restauratørerne vælger at benytte et fælles privat register
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Det er Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse, at lovforslaget ligger inden for rammerne af databeskyttelsesdirektivet. Lovforslaget indeholder ikke i øvrigt EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (restaurationslovens § 31, stk. 3-6)

Ved forslaget til § 31, stk. 3, tilvejebringes en klar hjemmel til, at politiet kan videregive identitetsoplysninger på personer med forbud mod ophold til de berørte virksomheder, herunder værtshuse, diskoteker og natklubber mv.

Politiet får ved bestemmelsen adgang til at videregive oplysninger til indehavere og bestyrere om, hvilke personer der efter restaurationslovens § 31, stk. 2, har fået forbud mod at opholde sig som gæst i den pågældende virksomhed. Hvor der i forhold til særlige virksomheder er tale om, at den person, der er ansvarlig for driften, ikke formelt er indehaver eller bestyrer, men eksempelvis

forpagter, forudsættes det, at videregivelsen også kan ske til denne.

Politiet vil som udgangspunkt kunne videregive oplysninger om den pågældendes navn og CPR-nummer og om forbuddets tidsmæssige udstrækning, jf. pkt. 4.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Oplysning om, hvilket konkret strafbart forhold der ligger til grund for forbuddets udstedelse, vil derimod som udgangspunkt ikke kunne videregives, da oplysningen ikke i sig selv har betydning for håndhævelsen af forbuddet.

Bestemmelsen i forslagets § 31, stk. 4, fastlægger den personkreds, der må behandle de oplysninger om restaurationsforbud, som politiet i medfør af stk. 3 videregiver til indehaveren eller bestyreren.

Det fremgår af bestemmelsen, at behandlingen som udgangspunkt alene må foretages af indehavere, besty-

rere og dørmænd. I forhold til begreberne indehaver og bestyrer henvises til det, der er anført ovenfor i bemærkningerne til forslaget til § 31, stk. 3. Ved »dørmænd« forstås autoriserede dørmænd, jf. restaurationslovens § 15 a, stk. 1, og personer, som i henhold til lov om vagtvirksomhed er autoriseret til at drive vagtvirksomhed, og en vagtvirksomheds godkendte personale, jf. restaurationslovens § 15 a, stk. 3.

Behandling af de oplysninger, der modtages fra politiet, må efter bestemmelsen kun ske i det omfang, det er nødvendigt for at håndhæve et forbud mod ophold efter restaurationslovens § 31, stk. 2, 1. pkt. Der skal således være en saglig begrundelse for at få adgang til og beskæftige sig med de pågældende oplysninger.

Ved forslaget til bestemmelsen i § 31, stk. 5, fastsættes der tavshedspligt med hensyn til de oplysninger om forbud mod ophold, som politiet har videregivet i medfør af stk. 3, for indehavere, bestyrere og dørmænd samt eventuelle andre personer, som i medfør af regler fastsat efter stk. 6 får adgang til de pågældende oplysninger. Der vil i første række kunne være tale om andre ansatte i de enkelte restaurationer, eksempelvis serveringspersonale, men der vil også kunne være tale om eventuelle personer, som i forbindelse med driften af et privat register vil kunne få adgang til oplysningerne.

Henvisningen til straffelovens § 152 og §§ 152 c-152 f indebærer bl.a., at enhver uberettiget videregivelse eller udnyttelse af oplysningerne kan straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Sker videregivelsen eller udnyttelsen med forsæt til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, eller foreligger der i øvrigt særligt skærpene omstændigheder, kan straffen stige til fængsel indtil 2 år.

Ved forslaget til bestemmelsen i § 31, stk. 6, bemyndiges justitsministeren til at fastsætte regler om politiets videregivelse af oplysninger i medfør af stk. 3, herunder om at videregivelsen kan ske via et privat register.

Det forudsættes, at der i medfør af bestemmelsen fastsættes regler om, at politiet normalt skal give en indehaver eller bestyrer i en bestemt virksomhed individuel underretning, når en person har fået forbud efter stk. 2 mod at komme der. Den enkelte virksomhed skal dog have adgang til at fravælge en sådan individuel underretning, såfremt virksomheden er tilsluttet et centralt privat register. Det forudsættes endvidere, at der fastsættes regler om, at underretningen skal ske skriftligt ved almindeligt eller eventuelt anbefalet brev eller ved krypteret e-post.

Bestemmelsen bemyndiger endvidere justitsministeren til at fastsætte de regler, der er nødvendige for, at en videregivelse af identitetsoplysninger på personer med

forbud mod ophold i bestemte virksomheder kan gives via et privat register. Justitsministeren vil i den forbindelse bl.a. kunne fastsætte regler om den behandling af oplysningerne, der vil være nødvendig i forbindelse med indlæggelse og anvendelse af oplysninger i registret.

Endelig bemyndiger bestemmelsen justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om den behandling af oplysninger, der er nævnt i stk. 4. Der vil i medfør af bestemmelsen bl.a. kunne fastsættes krav til den berørte virksomheds opbevaring og håndtering af de modtagne oplysninger, herunder i hvilket omfang indehaveren og bestyreren må videregive oplysningerne til ansatte i virksomheden og i givet fald hvem ud over dem, der er specifikt anført i forslaget til stk. 4.

Efter omstændighederne vil det således være nødvendigt at lade andre ansatte i de berørte virksomheder, end de er nævnt i stk. 4, få adgang til oplysningerne. Det vil navnlig kunne være tilfældet i virksomheder uden adgangskontrol og dermed normalt uden dørmænd, idet der her – hvis adgangen til oplysningerne begrænses til indehavere, bestyrere og dørmænd – i indehaverens eller bestyrerens fravær ikke vil være nogen til at kontrollere, om en person har fået et forbud mod at komme på stedet. De personalegrupper, der kunne blive tale om i sådanne tilfælde at give adgang til de modtagne identitetsoplysninger fra politiet, vil være bartendere og serveringspersonale mv.

I de regler, som justitsministeren fastsætter i medfør af bestemmelsen, kan der fastsættes straf og bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af de omhandlede regler, jf. restaurationslovens § 37, stk. 4, som ikke foreslås ændret.

Til nr. 2 (restaurationslovens § 37, stk. 1, nr. 1)

I nr. 2 er der tale om en rettelse, således at der kan straffes, hvis en restauration ikke ledes af bevillingshaveren selv eller af en bestyrer.

Bestemmelsen i nr. 3 indebærer, at behandlingen af oplysninger fra politiet om forbud mod ophold i strid med § 31, stk. 4, kan straffes. Straffen er bøde eller under skærpene omstændigheder eller i gentagelsestilfælde fængsel indtil 4 måneder. Bestemmelsen angår situationer, hvor en indehaver, en bestyrer, en dørmænd eller en anden ansat har behandlet oplysninger fra politiet om forbud mod ophold uden, at det har været nødvendigt for at håndhæve forbud efter § 31, stk. 2, f.eks. som et udslag af nysgerrighed. Strafansvar forudsætter dog, at den pågældende vidste eller burde vide, at behandlingen af oplysningerne var unødvendig.

Bestemmelsen er et nødvendigt supplement til reglen i § 31, stk. 5, om tavshedspligt, idet ikke enhver unød-

vendig behandling af oplysninger, jf. stk. 4, vil være en tilsidesættelse af tavshedspligten efter stk. 5.